

Sygn. akt: I C 147/20 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Ludmiła Dulka - Twarogowska

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2020 roku w Wąbrzeźnie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **(...) INC. z siedzibą w M. V. w (...)**

przeciwko **B. D.**

- o zapłatę

1) zasądza od pozwanej B. D. na rzecz powoda (...) INC. z siedzibą w M. V. w (...) kwotę **2.501,19 zł** (dwa tysiące pięćset jeden złotych dziewiętnaście groszy) wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanymi od kwoty 2.360,32 zł (dwa tysiące trzysta sześćdziesiąt złotych trzydzieści dwa grosze) za okres od dnia 17 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty;

2) oddala powództwo w pozostałej części;

3) zasądza od pozwanej B. D. na rzecz powoda (...) INC. z siedzibą w M. V. w (...) kwotę **1.096,08 zł** (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt sześć złotych osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

4) nadaje wyrokowi w pkt 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia

Ludmiła Dulka – Twarogowska

POUCZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...) C;

Sędzia

Ludmiła Dulka – Twarogowska

W., dnia 20 lipca 2020 r.

Sygn. akt I C 147/20 upr

UZASADNIENIE

W pozwie z 17 stycznia 2020 r. (...) inc. w M. V. w (...) domagał się zasądzenia na swoją rzecz od B. D. kwoty 5.058,72 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 4.855,18 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztów procesu (k.3-6). Powód podtrzymał swoje roszczenie po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego (k.11-12)

Pozwana nie złożyła w wyznaczonym terminie odpowiedzi na pozew.

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) z (...) r. zawartej na warunkach oferty „(...)” (...) Sp. z o.o. w W. udzielił B. D. pożyczki w kwocie 2.500 zł na okres 130 tygodni. Zgodnie z umową pozwana była zobowiązana oprócz zwrotu kwoty pożyczki, także do zapłaty opłaty przygotowawczej – 550 zł, prowizji – 1.944,86 zł oraz odsetek umownych – 228,96 zł, łącznie 5.223,82 zł. Pożyczka miała zostać spłacona w okresie od 13 września 2019 r. do 04 września 2020 r. w równych ratach po 70,34 zł, natomiast w okresie od 11 września 2020 r. do 25 lutego 2022 r. w równych ratach po 20 zł.

Pozwana dokonała częściowej spłaty pożyczki, lecz z uwagi na brak spłaty kolejnych rat, (...) Sp. z o.o. w piśmie z 26 października 2019 r. wypowiedział umowę pożyczki ze skutkiem natychmiastowym i wezwał pozwaną do zapłaty 5.086,42 zł.

Na podstawie umowy poręczenia z 07 marca 2019 r. (...) inc. w M. V. w (...) udzielił poręczenia (...) Sp. z o.o. w W., przyjmując na siebie odpowiedzialność za zobowiązanie B. D. wynikające z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) - (...) z 05 września 2019 r. W dniu 19 grudnia 2019 r. (...) inc. spłacił w całości należności wynikające z umowy pożyczki w kwocie 4.948,87 zł i nabył wierzycelność względem pozwanej, o czym została ona powiadomiona.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- wniosek o udzielenie pożyczki gotówkowej (k.19-22);
- umowa pożyczki gotówkowej (k.23-27);
- formularz informacyjny dot. umowy pożyczki (k.28-32);
- regulamin promocyjnej oferty (k.33);
- potwierdzenia wykonania operacji (k.34-35);
- wypowiedzenie umowy pożyczki (k.66)
- umowa poręczenia z załącznikiem nr 1 (k.46-65, k.37-42);

- potwierdzenie wypłaty kwot poręczenia (k.36);

- zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k.67).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

W niniejszej sprawie zachodziły podstawy z art. 339 k.p.c. do wydania wyroku zaocznego na posiedzeniu niejawnym, ponieważ pozwana nie złożyła w wyznaczonym terminie odpowiedzi na pozew.

W myśl art. 339 § 2 k.p.c., Sąd wydając wyrok zaoczny przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o faktach zawarte w pozwie lub pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed posiedzeniem, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powód dochodził spełnienia przez pozwaną zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki gotówkowej, w związku z przelewem wierzytelności na jego rzecz.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 tego przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W oparciu o zaprezentowane przez powoda dowody, Sąd przyjął, iż (...) inc. wykazał swoje następstwo prawne.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Do głównych świadczeń stron należy zaliczyć udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony czas (po stronie pożyczkodawcy) oraz zwrot tych środków (po stronie pożyczkobiorcy).

Okoliczności zawarcia przez strony umowy pożyczki oraz jej wykonania przez powoda nie budzą wątpliwości, zostały one także wykazane dokumentami prywatnymi.

Pozwana jest konsumentem, zaś pierwotny wierzyciel przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, dlatego zastosowanie w niniejszej sprawie winny znaleźć także przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2019.1083 j.t.), w szczególności art. 3 ust. 1 określający, iż przez umowę o kredyt konsumencki należy rozumieć umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1 wskazanej ustawy).

Mając na względzie przepisy o zobowiązaniach umownych i ochronie konsumenta przed niedozwolonymi klauzulami umownymi, wątpliwości Sądu wzbudziły zapisy umowne pozwalające na obciążenie pozwanej, w związku z zawarciem umowy pożyczki, opłatą przygotowawczą wynoszącą 550 zł oraz prowizją w kwocie 1.944,86 zł.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie (§ 2). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przyjętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta (§ 3). Ciężar

dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje (§ 4). Sprzeczne z dobrymi obyczajami są m.in. działania wykorzystujące np. niewiedzę, brak doświadczenia konsumenta, naruszenie równorzędności stron umowy, działania zmierzające do dezinformacji, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności. Chodzi więc o działanie potocznie określane jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania. Rażąco naruszenie interesów konsumenta zachodzi natomiast w sytuacjach, w których w rażący sposób została naruszona równowaga interesów stron umowy przez to, że jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę, formułując konkretne postanowienie umowy. Określenie "rażąco" należy stosować do znacznego odchylenia przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków.

Umowa pożyczki z 05 września 2019 r. została zawarta przy użyciu wzorca (formularza), zatem pozwana nie miała rzeczywistego wpływu na jej treść, poszczególne postanowienia umowy nie były z nią uzgadniane indywidualnie.

W sytuacji, gdy normalnym i uprawnionym wynagrodzeniem pożyczkodawcy są odsetki umowne, Sąd uznał, że pożyczkodawca w sposób nieuprawniony naliczył dodatkowe wynagrodzenia w formie prowizji oraz opłaty przygotowawczej, nie określając w treści umowy żadnych kryteriów, które legły u podstaw ich obliczenia. Ponadto należy podkreślić, że opłaty te cechują się w sposób rażący nadmierną wysokością, skoro pierwsza z nich stanowi 77,79 %, a druga – 22% kwoty pożyczki. Opłaty te były nieadekwatne do wartości zaciągniętego przez pozwaną zobowiązania, generowały dla pożyczkodawcy dodatkowy zysk, a unormowania umowne je przewidujące stanowiły faktyczne obejście przepisów o odsetkach maksymalnych (art. 359 § 2¹, § 2² i § 2³ k.c.). Tym samym zapisy umowy pożyczki w zakresie opłaty przygotowawczej oraz prowizji zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. nie wiązały pozwanej, jako niedozwolone klauzule umowne, a więc nie jest ona zobowiązana do zapłaty tych należności. Nawet gdyby przyjąć, że w odniesieniu do wspomnianych opłat nie znajdują zastosowania przepisy dot. klauzul niedozwolonych, to postanowienia umowy w tym zakresie i tak trzeba uznać za nieważne (art. 58 § 1 i 2 k.c.), ponieważ pozostają w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.).

Przyjmując występowanie klauzul abuzywnych pozwaną obciąża: zwrot kapitału – 2.360,32 zł, odsetki umowne od kapitału w kwocie 65,73 zł oraz odsetki maksymalne za opóźnienie wynoszące 75,14 zł (naliczone od kapitału od 26 października 2019 r. do 16 stycznia 2020 r.), łącznie kwota 2.501,19 zł, którą Sąd zasądził na rzecz powoda w pkt 1 wyroku wraz z dalszymi maksymalnymi odsetkami umownymi za opóźnienie od kwoty 2.360,32 od 17 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powództwo okazało się nieuzasadnione i podlegało oddaleniu (pkt 2 sentencji).

O kosztach procesu w pkt 3 wyroku Sąd postanowił zgodnie z zasadą ich stosunkowego rozdzielenia, wyrażoną w treści art. 100 k.p.c., przyjmując, że powód wygrał proces na poziomie 49,44 %, a jego koszty wynosiły 2.217 zł. Tym samym pozwana winna pokryć koszty procesu powoda w zakresie 1.096,08 zł.

O rygorze natychmiastowej wykonalności orzeczono zgodnie z art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c. (pkt 4 wyroku).

Sędzia

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

- (...)

3. (...)

W., dnia 15.10.2020 r.

Sędzia Ludmiła Dulka-Twarogowska